

Arrest

**nr. 93 732 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Mohamed X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D'HAENENS, die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 20 mei 2009 een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer en legde een arbeidscontract van onbepaalde duur voor.

Op 10 augustus 2009 werd hem een E-kaart afgeleverd.

Op 2 september 2011 werd verzoekers verblijfsrecht beëindigd en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 29 mei 2012.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A.E.Y.M. (...) van Spanje nationaliteit.
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 20/5/09 . en verkreeg de E-kaart op 10/8/09. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1930 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 9/6/09 wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1930.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1930. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien, en dit onafgebroken minstens sinds juni 2010. Het betreft een leefloon in 3de categorie als samenwonende met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, van de inadequate motivering, onvoldoende motivering en de kennelijke appreciatiefout.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De bestreden beslissing wordt in uitvoering van artikel 42bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen. Dit artikel voorziet de gevallen waarin de Staatssecretaris of zijn gemachtigde het verblijfsrecht van een burger van de Unie kan beëindigen en in het bijzonder als hij of ze de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4 niet langer voldoet.

Artikel 40, §4, eerste lid, bepaalt dat "iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld".

In casu wordt er beweerd dat de verzoeker de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden niet langer voldoet want hij werkt niet meer in België en heeft geen reële kans op tewerkstelling binnen de Belgische arbeidsmarkt aangetoond.

De bestreden beslissing beperkt zich tot deze bevindingen zonder te analyseren of de verzoeker zijn verblijfsrecht zou evenwel mogen behouden overeenkomstig artikel 42bis, tweede paragraaf, van de wet.

Artikel 42bis, tweede paragraaf, bepaalt dat

" Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1 ° ; in de volgende gevallen :

1 ° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding. "

De motivering van de bestreden beslissing zou moeten aantonen dat de tegenpartij had nagekeken of de verzoeker al dan niet in deze gevallen viel. Het blijkt verder niet uit de analyse van het administratief dossier dat de tegenpartij zich zou hebben verzekerd dat de verzoeker in de eerder vermelde gevallen viel. De tegenpartij heeft zich beperkt tot de raadpleging van gegevensbank van de RSZ.

Gelet op dit gebrek kon de tegenpartij niet beslissen het verblijfsrecht van de verzoeker te beëindigen zonder artikel 42bis, §2 en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur te schenden.

De bestreden beslissing schendt de verplichting tot formele motivering en alle wettelijke bepalingen reeds aangehaald. De eiser meent dat het enige middel gegrond is."

2.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het" beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Uit zijn verdere betoog, m.n. wat betreft de beweerdte inadequate of onvoldoende motivering kan evenwel worden afgeleid dat verzoeker de motiveringsplicht beoogt.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 42bis en 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit).

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat verzoeker niet meer kan beschouwd worden als werknemer aangezien uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat verzoeker gemeld was tot 9 juni 2009, wat betekent dat verzoeker tot die datum officieel tewerkgesteld was. Vanaf die datum van onvrijwillige werkloosheid kon hij nog zes maanden als werknemer worden beschouwd, maar in de bestreden beslissing wordt overwogen dat deze zes maanden ruimschoots voorbij zijn zodat er geen sprake meer is van een behoud van verblijfsrecht als werknemer.

In de bestreden beslissing wordt voorts overwogen dat verzoeker niet als werkzoekende kan worden beschouwd. Daar verzoeker sinds 9 juni 2009 werkloos is, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat, indien hij een reële kans op tewerkstelling maakt, verwacht mag worden dat hij reeds aan de slag geweest zou zijn geweest, wat niet het geval is.

Verder wordt in de bestreden beslissing overwogen dat aangezien verzoeker beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien, en dit sinds juni 2010. *In casu*, betreft het een leefloon en betreft het een bestaansmiddel dat ter beschikking wordt gesteld door de Belgische overheid.

Aangezien de juridische en feitelijke motieven die de bestreden beslissing schragen duidelijk zijn weergegeven in deze beslissing en verzoeker derhalve in de mogelijkheid werd gesteld zijn

rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden, kan geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, d.i. de motieven van de opgegeven redenen van de beslissing, dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De administratieve overheid dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden

2.4. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, herinnert de Raad eraan dat bij de beoordeling van de materiële motivering het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624

2.5. De verzoeker stelt dat de motiveringsplicht en artikel 42bis worden geschonden aangezien uit de bestreden beslissing noch het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris is nagegaan of de verzoeker zijn verblijfsrecht zou mogen behouden overeenkomst artikel 42bis, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

2.7. De Raad merkt op dat artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet toelaat om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een EU burger als hij niet langer voldoet aan de voorwaarden die inzake zijn verblijf werden gesteld of als hij een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel.

De Raad stelt vast dat de verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing niet betwist noch weerlegt.

Op de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht als EU burger zijn evenwel een aantal uitzonderingen gesteld, met name worden in paragraaf 2 van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet een aantal gevallen opgesomd waarin de verzoeker zijn verblijfsrecht behoudt.

Het komt evenwel aan de verzoeker toe om, indien hij zich wenst te beroepen op omstandigheden die van aard zijn om de toepassing van de artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet te verhinderen, deze ter kennis te brengen van de overheid die de relevantie ervan dient te onderzoeken.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker heeft nagelaten om enig initiatief in die zin te ondernemen alsook heeft nagelaten om *in tempore utili* het minste element omtrent een eventueel behoud van verblijfsrecht te communiceren (zie in deze zin RvS 18 september 2012, nr. 9045). De Raad

wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 9 juni 2009 niet meer officieel tewerkgesteld is en dat de bestreden beslissing pas op 2 september 2011 werd genomen. De verzoeker had dus ruim de tijd om, indien hij aanspraak maakte op een behoud van verblijfsrecht, daar melding van te maken.

Daarenboven laat verzoeker in zijn verzoekschrift tevens na te concretiseren waarom de gemachtigde over alle mogelijkheden tot behoud van verblijfsrecht diende te motiveren, met name toont verzoeker geenszins concreet aan dat hij onder één van de gevallen van behoud van verblijfsrecht valt. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier alvast blijkt dat de uitzonderingen voorzien in artikel 42*bis*, § 2, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, niet op verzoeker van toepassing zijn aangezien hij minder dan een jaar heeft gewerkt en aangezien verzoeker langer dan 6 maanden werkloos is.

Met de loutere stelling dat de gemachtigde niet heeft gemotiveerd met betrekking tot andere mogelijkheden van behoud van verblijfsrecht, zoals voorzien in artikel 42*bis*, § 2 van de Vreemdelingenwet, slaagt verzoeker er dus niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en toont hij geenszins aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze of met miskenning van artikel 42*bis* van de Vreemdelingenwet heeft beslist dat verzoeker niet langer voldoet aan zijn verblijfsvoorwaarden als EU werknemer en/of werkzoekende en dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de motiveringsplicht noch van artikel 42*bis* van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is niet gegrond. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES